

Bud' odvážna. Bud' statočná. Bud' ako Viking...

HRA NA VIKINGOV

HELEN RUSSELLOVÁ

Ljndeni

Hra na Vikingov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk.sk

www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Russellová

Hra na Vikingov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HELEN RUSSELLOVÁ

HRA
NA
VIKINGOV

Ljndeni

Autorská poznámka

Toto je fikcia.

Puristi: Pohrala som sa rýchlo a voľne s dedičstvom Vikingov – z miesta lásky – a usilovala som sa vystihnúť *podstatu* vikingskej kultúry v modernej Škandinávii. Vyrovnajte sa s tým a nasadte svoju „hrdú masku“.

Všetci ostatní: podte ďalej, voda je úžasná (ak bude príliš studená, pozrite si heslo „Škandinávia“) – a pripravte sa, že budete šalieť...

Prológ

Pod nohami mi praskajú vetvičky, zatiaľ čo rozhrňam konáre a bežím. Skutočne bežím. Srdce mi bije tak dunivo, až hrozí, že mi vyletí z hrude a predbehne ma. Leje ako z krhly a som do nitky mokrá. Inokedy by ma ten beh rozohrial, ale teraz mi je tak chladno, že od pása nadol nič necítim. Uvedomujem si len to, že mozog mi hrkoce v lebke, zatiaľ čo bosými nohami dopadám na papradie a pritom sa zamotávam do toľkých stromov, že vo vlasoch mám dosť raždia na vatru.

Padá hmla, a keď sa rútim šerom, počujem strašidelné zvuky. Vrany krákajú a dunia hromy. Toto nie je les, v akom žijú princezné a rozprávajúce bytosti, ktoré vám chcú pomôcť. Je to skôr čosi ako *Blair Witch*, nie *Snehulienka*.

Vtom som sa pošmykla na niečom hneďom a slizkom.

Nech je to slimák, nech je to slimák, nech je to slimák, modlila som sa, ale nezastala som, aby som to preskúmala. *Musím sa dostať na čistinu*, premýšľala som a napínala nohy aj ruky. Hladinu adrenalínu som mala vysokú a mala som pocit, že – takmer – letím. Vtom som sa potkla na vytrčajúcom koreni stromu a s dunením som spadla na zem.

Teda takto zomriem, hovorila som si, tvár celá zablatená. *Zbohom, svet, bola to parádna jazda.*

Chvíľu som čakala, no nič sa nestalo.

Dokelu, nie som mŕtva. To znamená, že musím ďalej bežať...

Nakopol ma nejaký dávny pud sebazáchovy a pozbierala som všetku silu, aby som sa pohla ďalej. Zdá sa, že som si nič nezlomila (možno len nos), a tak som sa pozviechala na nohy. Dotkla som sa pery a zistila som, že je celá krvavá. Ale to teraz nie je podstatné a bežím ďalej k blikajúce-
mu svetielku.

„Ruááá!“

V diaľke počujem hlas a zdvojnásobím svoje úsilie, potom znova začujem kvílenie.

„Ruááá!“

Tackám sa ďalej, kým zelený baldachýn nezačne rednúť a koberec z listia nie je pokrytý škvrnami svetla. Horiace fagle vydávajú príjemné teplo a z mojich šiat sa parí.

„Haló?“ Už dvanásť hodín som neprehovorila a nie som si istá, či ešte viem hovoriť. Skúsím to znova, hlas mám ako ovsená kaša.

„Je tu niekto?“

Vystriem ruky, nadýchnem sa a zakričím.

„Ruááá!“

Spomedzi listia sa vynoria dve zablatené ženy pripomínajúce neskrotené šelmy a ja ich krik opätujem. „Áááách!“ Jedna je nízka, tmavovlasá a statná. Druhá vysoká ako modelka a urážlivo mladá – lesklé vlasy farby karamelu sa jej ligocú napriek tomu, že sú zablatené.

Pozreli sme si do očí a pochopili sme sa – nech sa teraz stane čokoľvek, náš život už nikdy nebude ako predtým. Niekoľko sekúnd bolo počuť len hrdelné výkriky a vtedy dokrivila na scénu tretia postava – postaršia blondínka s vlasmi natupírovanými od krikov, plet mahagónovej farby.

Slabo zavrčala, potom sa sklonila a chytila si kolená, aby nespadla. „Ach bože, mám kŕče...“ Chytila si lýtko a sťaž-

ka vzdychla, aby dostala do pľúc vzduch. „Potrebujem...“ zľakla som sa, že povie „lekársku pomoc“, a budem musieť niečo urobiť, ale vyhrkla „džin“ a počuli sme pomalé plesnutie.

Zo stromu šikovne zliezol muž s hrudou ako sud, na sebe nemal nič, len háremové nohavice. Ladne ako opica skákal z vetvy na vetvu, potom prešiel cez čistinu. Vlasy mal zviazané do uzla a napravil si na krku náhrdelník s háčikom na ryby. Nebolo rozumné mať taký háčik.

Svinia.

Odjakživa som nedôverovala mužom, ktorí nosia vlasy zviazané do uzla, radila som ich do tej istej kategórie ako ženy, ktoré nosia farebné šatky a stonajú.

„Dobre ste to zabehli, Vikingovia,“ vyhlásil muž s uzlom po anglicky so slabým prízvukom. „Tak kto sa cíti fantasticky?“

Nohy sa mi trasú ako serúcemu psovi, som si istá, že mám infarkt, a na hlave cítim zvláštne šteklenie.

Rozhodla som sa neodpovedať mu.

„Ach, vo vlasoch máte chrobáky!“ pípla ochotne mladšia žena, urastená ako modelka. „Fúúúúj, pavúk! Myslí si, že našiel sieť!“

„Super! Ďakujem.“

„Chcem počuť, ako ručíte!“ chcel od nás polonahý muž.

Všetky tri sme naňho pozreli, akoby sme ho chceli zmlátiť, len modelka a objaviteľka pavúka ho poslúchla.

„Ruááá!“ zvolala blažene.

„Tak poďme, aj vy ostatné!“ Muž s uzlom prešiel ku mne, až sa mi takmer dotýkal tváre, a zrúkol: „Ruááá!“

Zotrela som si z líca sliny.

„Vychutnajte si slobodu!“

Má sloboda chutiť ako blato a makrela v slanom náleve?

„Komunikujte so starodávnym lesom!“

Ja momentálne túžim komunikovať s horúcou sprchou... prebleslo mi hlavou a pozrela som na svoje špinavé oblečenie, doudierané údy a krvavé kolená. Ako som sa sem dostala? Kedysi bol život taký... čistý. Usporiadany. Nikde nijaké... chrobáky, premýšľala som a škrabala som sa po hlave. A predsa...

Pozrela som na nízku ženu s natupírovanými hnedými vlasmi, na dievča, ktoré som poznala od nepamäti. Pristúpila ku mne s prižmúrenými očami a s jamkami v lícach, ktoré prezrádzajú, ako si to užíva. Líca zružovené, päsťe zataťté, a keď otvorila ústa, zakvílila ako divý zver. To kvílenie v sebe dusila tridsaťpäť rokov. Znelo tak hlasno, až som sa strhla a chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätala a našla som silu odpovedať jej krikom. Ale dokázala som to. Z celej sily. A všetko to napätie, strach a bolesť z posledných dní – ale aj z posledných rokov – vyrazilo z mojich pľúc v jednom dlhom bojovom pokriku.

„RUÁÁÁ!“

Na muža s uzlom to zapôsobilo. „To je ono, rozzúrte sa!“

Pokračovali sme, kým sme neboli posledné dve, čo sme kričali.

Možno nemám jej kapacitu pľúc, ale rodila som. Dva razy. Nech sa prepadnem, ak jej dovoľím vyhrať pri kriku...

Jej burácanie sa zmenilo na vrčanie, potom zaprskala a plec sa jej nadvihli, ramená sa vyčerpane zatriasli.

Ale ja som pokračovala.

Zaručala som silnejšie, než som považovala za možné, vyšli zo mňa štyri desaťročia zúrivosti:

„RUÁÁÁÁÁÁ!“

Keď som kričala do prázdneho lesa, moje periférne videnie sa rozmazalo.

„RUÁÁÁÁÁÁ!“

Hlava sa mi zakrútila a po chvíli som mala pocit, že z hlavy sa mi odlomil vrch ako z vareného vajčka.

„RUÁÁÁÁÁÁÁÁ!“

A zrazu som sa vznášala. Hore a hore, vyššie a vyššie, až som uvidela našu skupinku zhora. Stromy sa zmenili na machule. Ľudia na mravce. Až kým napokon... sa mi kolená podlomili a hlava zadunela na zemi.

A všetko potemnelo.

Omdlela som.

Jeden

Pred tromi mesiacmi...

„Píše sa to R-A-Y-O-V-Á. Rayová.“

Príšerne znudená žena sa perom poškrabala po hlave, keď som sa s ňou hádala, a žiarivky bzučali. „Elegantné topánky“ ma tlačili a cítila som, ako mi vo vrecku vibruje mobil (nebolo to nepríjemné), ktorý mi s každým novým impulzom pripomínal, že možno zameškám dôležité esemesky, kým strácam sekundy pri tomto rozhovore.

„Ešte raz?“ vzdychla žena.

A tak som jej znova vysvetlila, aký mám problém, a videla som, ako jej pri mojich slovách pohasli oči.

„Tu stojí Ratová.“ Zatriasla som laminovaným obdĺžnikom, aby som to zdôraznila. „Volám sa Alice Rayová.“

„Nie Ratová?“

„Nie.“

„Hm...“ Znova sa poškrabala, potom preskúmala koniec pera, či nevydolovala nejaký poklad. „Nemôžeme to nechať tak?“

„Chcete, aby som dva dni chodila s visačkou na šnúrke, na ktorej bude Alice Ratová?“

„Áno?“

„Na konferencii s názvom ‚Ako vyčariť podmanivý úsmev‘?“

„Nie?“

„Nie.“

Posunula svoje ťažisko na plastovej stoličke, ani na mňa nepozrela, len ku mne vystrela ruku.

„Ďakujem.“ Podala som jej visačku, zjemnila som tón. „Nechcem vám robiť problémy. Ibaže toto sú moji kolegovia – moji profesionálni partneri – a hovorím...“

Nedohovorila som, len som sa bez slova dívala, ako vybrala z nádobky zvýrazňovač, stiahla z neho vrchnáčik a preškrtila písmeno *t*. Potom napísala *y* a za tým ☺.

To vážne? Takto to vyriešime?

„Nemôžete mi vystaviť novú visačku?“

Pozrela na mňa tak nenávisťne, až som cítila jej znechutenie ako silové pole. Váhavo som zaspätkovala, ale vrhla som na ňu smrtiaci pohľad a dúfala som, že z neho vyčíta: „*Zaradím ťa do svojho zoznamu absolútnych debilov, ktorí si zaslúžia, aby chodili po mlákach a ľudia im zaplesli dvere pred nosom.*“ Znova sa poškrabala na hlave. „*A aby si dostala vší.*“

„Ďalší!“ vyštekla a prepustila ma.

Zostalo mi trochu času, prv než sa zapojím do panelovej diskusie, a rozhodla som sa radšej si dať tú námahu a zamiešať sa medzi ľuďmi, než by som mala túžobne pokukovať po stolíku s nesladenými sušienkami a vyhrýzať tradičnú mrkvu a drahé müsli tyčinky ako po minulé roky.

Mala by som nadväzovať kontakty, hovorila som si, *usmievať sa na ľudí a tváriť sa prístupne*. Nedá sa povedať, že by som sa bála komunikovať s inými ľuďmi... akurát...

„Ach, ahoj!“

Dofrasa.

„Alice?“ Muž v okuliároch žmúri na moju visačku obtierajúcu sa o prsia a vtedy si spomeniem na dôvod číslo 142, prečo nenávidím konferencie – nejaký vtipkár sa vždy postará, aby visačka vždy visela vo výške prs. To dáva KSD (konfe-

renčným sexuálnym dotieravcom – dôvod číslo 141) dobrú zámienku, aby zízali a príležitostne ich aj pohladili (dôvod číslo 143¹). Okuliarnik si teraz divne čupol a zohol kolená tak, že mal oči v jednej úrovni s mojimi košíkmi veľkosti A, potom na mňa spýtavo pozrel. „Alice... Ratová?“

„Rayová.“

„Správne! To je ono! Minule sme sa stretli!“ Podal mi ruku.

„Aha, áno, spomínam si.“ Nespomínam si.

Keď mi asi päť minút potriasal ruku, začal mi rozprávať o nejakej novej zubnej niti, ktorú propaguje jeho spoločnosť. („Niť na čistenie zubov vo vesmíre, ktorú vyvinula NASA! To je budúcnosť dentálnej hygieny!“) Zdvorilo som prikyvovала, keď vtom som zacítila, ako sa mi vo vrecku chveje mobil, a využila som to ako zámienku na únik. „Veľmi ma to mrzí, ospravedlňte ma, prosím. Musím prijať tento hovor a potom sa mi začína prednáška.“

V skutočnosti prednáška s názvom *Ako vyriešiť problém endodontického ošetrovania zuba?* sa má konať až o polhodinu, ale žena nedokáže vyhrýzať čajové pečivo s aspartámom donekonečna. Okrem toho som spoločenská vydedenkyňa v tele zubárky.

„Vráťte sa potom sem? Počul som, že Malala tu má predniesť programové vyhlásenie, ale pred chvíľou som videl toho kúzelníka, ktorého sme mali na konferencii aj vlani, takže by sme sa mohli trochu porozprávať o zubnom kaze...“

Neón nad hlavou zablikotal. Unavovalo ma pomyslenie, že strávim ďalších dvadsaťštyri hodín na mieste, kde nie je ani trochu denného svetla, delegáti žijú na konzervovanom jedle a trúsia zubárske žartíky. Sľúbila som mu, že sa pokú-

¹ Inak známe ako „hra na Thornberryovú“ podľa Jeremyho Corbyna, ktorý po voľbách v roku 2017 zostavil rebríček najtrápnejších tlapnutí dlaní...

sim prísť na jeho prednášku o vodnom kameni, potom som odišla. Ten telefonát som zmeškala, ale to nič. Telefonujem asi tak rada, ako trkocem v reálnom živote.

Nebola som vždy taká. Ale v poslednom čase som unavená. Akoby som použila všetko „milé ja“ na odbornú konzultáciu alebo rodičovstvo, takže mi už nič nezostalo. To z človeka urobí takmer osem rokov výchovy detí, ako aj pätnásť rokov dentálnej hygieny. *Nehovoriac o doživotnom treste manželstva...*

„Prepáčte,“ oslovila som mohutného chlapa so spotenými fúzmi, ktorý strážil vchod do posvätného zákulisia, kde – ako ma uistili – budem mať súkromie, Wi-Fi a „dobrú kávu“. „Smiem ísť dnu?“

„Sem je vstup povolený len pre VIP hostí, madam,“ odvetil.

Bože, už som madam? Alias odpísaná...

„Mám zvláštnu modrú visačku...“ S nádejou som ňou potriasla.

„Ratová?“ Zamračil sa na mňa, potom na iPad, ťukal naň mäsitými prstami. „Ratovú v zozname nemám...“

„Som Rayová.“

„Tu je napísané Ratová.“

„Viem, ale som Rayová.“

„Určite?“

„Áno, určite.“

Dlho upieral tvrdý pohľad na moju hrud', akoby si to overoval, potom odstúpil a pustil ma do toho svätostánku. Bolo tam cítiť vôňu sendvičov a feromónov ostatných „expertov“ vykonávajúcich rozličné rituály, aby prežili ďalších deväťdesiat minút.

Klopkajúc podpätkami prešla okolo mňa žena s precízny-
m mejkapom a v takých priliehavých nohaviciach, že si určite musí potom dať brusnicový džús.

„Vy ste...?“ spýtala sa. Vzápätí sa pokúsila stiahnuť botoxové obočie a ukázala na moju visačku.

„To je tlačová chyba. Som Alice Rayová. Zdravím!“

„Ach, to je milé. Vy ste v panelovej diskusii, ktorú vedím.“ Splasla ruky, ale prsty sa jej nedotkli.

Divné...

„Ach, skvelé.“ *Povedz viac*, hovorila som si. *Povedz ešte čosi. Rozprávaj sa ako normálni ľudia.* „Ehm...“ Rozmýšľala som, čo povedať. „To sú maslové sušienky?“

Už znova bez námahy očarúvam ľudí a debatujem...

„Hm, áno. Ponúknite sa!“

„Ďakujem.“ Neponúknem sa. Netúžim po maslových sušienkach o nič viac ako po mise, na ktorej sú naložené.

Viete, oficiálne nejem cukor. Ani chlieb. Ani zemiaky. Ani cestoviny. Ani ryžu. Ani mliečne výrobky. Ani nasýtené tuky. Ani nenasýtené tuky. Ani mäso. Naše očné zuby sú možno stavané na trhanie mäsa zvierat od kostí, ale mala som dočinenia s toľkými zubnými kazmi, že neznesiem zápach hnijúceho mäsa, ktoré je do konca života vklinené medzi zubami. Ale hlavne som stále čítala o tom, že to môže spôsobiť spomalenú činnosť čriev. A ja nemám čas na spomalenú činnosť. V nijakej oblasti. Samozrejme, príležitostne zhreším. Ako minulý mesiac, keď som si dala megaburger... ale to bolo pod rúskom noci a neboli so mnou deti. *A ak ho zjete v aute, kde sa na vás nikto nepozera, to sa neráta.* Rada tak jem – s prílohou hanby.

„Dobre. Tak teda, tešilo ma,“ povedala žena v brusnicových nohaviciach a prebrala ma z rozjímania.

„Aj mňa tešilo,“ prikývla som.

Naklonila hlavu nabok a zošpúlila pery, akoby som bola túlavá mačka, ktorá dovliekla do domu čosi mŕtve. „A veľa šťastia! Už máme len pätnásť minút prednášky na tému *Jediné riešenie je vzdušný prúd*, potom je cik pauza a potom vaša prednáška.“ Potľapkala ma po ramene a odklopkala.

„Milé...“ zamrmala som a hľadala som najtichší, najtmavší kút, kde sa nebudem musieť s nikým rozprávať. Vtisla som sa medzi čierny záves a stenu a pozorovala som editora *Zubárskeho časopisu*, ako preťal vzduch karatistickým úderom, zatiaľ čo známy odborník na dentálnu hygienu, ktorého som videla v programe *Dnes ráno*, skákal hore-dolu na malej trampolíne. Z priľahlého pódia odchádzali rečníci prednášajúci na tému „Nové trendy v liečbe zápalu nosových dutín“ a alternatívny rečový terapeut otváral ústa ako vtáčatko a pritom zakláňal hlavu, aby mu jeho miniatúrna asistentka (dieťa? manželka? detská manželka?) mohla kvapnúť z pipety nejaký zázračný balzam.

Len ďalší deň v práci, premýšľala som so sklonenou hlavou a modlila som sa, aby moji kolegovia rečníci zachovali odstup. Ale v skutočnosti je to pocta. *Privilegium*, pripomínala som si. *Reprezentujem chirurgiu – a zároveň hovorím aj v mene najširších vrstiev zubárov, ktorí vykonávajú svoju prácu v štrkovom lome starostlivosti o zuby*. Bol to skvelý ťah, že ma pozvali. K tomuto smerovala moja práca – všetky tie hodiny nadčasov, nových a nových školení a zodpovednosti. *Konečne ma v mojej oblasti berú vážne*, hovorila som si.

Vtom sa ozvala melódia z *Ladového kráľovstva*.

Nereagovala som okamžite, lebo som si nebola istá, komu vyrevúva Elsa (minulý týždeň to bola dievčenská skupina Little Mix). Moja dcéra sa rada hrá s mojím zvončením, mení ho každý deň. Ale vtedy editor prestal biť do vzduchu a muž ako vtáčatko pozrel na mňa, a tak som si uvedomila, že som jediná, od koho môže vychádzať ten zvuk.

Dofrasa... Vylovila som mobil a prv než som prijala hovor, odlepila som z telefónu rozpučené hrozienko.

„Haló?“

„Ahoj,“ ozval sa z druhého konca hlas ako I-áčik z Macka Pú. „To som len ja.“

Vždy je to „len ja“.

„Ahoj, práve sa chystám na svoju panelovú diskusiu, teraz nemôžem hovoriť. Všetko v pohode?“

„Áno. Len som sa chcel uistiť, kedy sa vrátiš.“

„Vrátim sa zajtra čo najskôr. Ako som plánovala...“

„Vieš, vlaky...“

„Rezervovala som si lístok...“ *Napočudovanie si viem usporiadať život...*

„... nepremávajú.“

„Ach!“

„Pôjde ti náhradný autobus. Hlásili to na *South East Today* po reportáži o obmedzení parkovania v Brente.“ Nebývame v blízkosti Brentu, ale môj manžel má rád telku zapnutú NE-PRETRŽITE, aby mu neušlo nič „naozaj dôležité“. Pravdepodobne v súvislosti s parkovaním. „Teda by si mohla niekoho požiadať, aby ťa odviezol...“ pokračoval.

„Ja to nejako vyriešim. Ďakujem.“

„Mohla by si zavolať...“

„Áno, viem, že môžem zavolať jej. Ale radšej nie.“ Má na mysli Melissu. Ženu, ktorá zvyčajne visí v mojom živote ako hrozba, ale je na základe zákona schválności miestna. Nemala som v úmysle zavolať Melisse. Už celé mesiace sme sa nerozprávali a po dvoch dňoch na zubárskej konferencii som naozaj nemala náladu do hĺbky rozoberať, prečo je to tak. Alebo ešte horšie – predstierať záujem o jej najnovšiu posadnutosť. Alebo konšpiračnú teóriu. Alebo nové domáce zvieratko.

Greg si hlasno vzdychol, potom váhavo dodal: „Teda, mohol by som...“

„Nie, nie, ja to zvládnem.“

„No dobre, ak si si istá,“ odvetil až priveľmi rýchlo. Ako by mu odľahlo.

„Áno. Počuj, musím končiť. Sú tu ľudia na trampolínach, asi by som sa mala pripraviť.“

„Jasné...“

„Tak teda jasné... maj sa.“

„Nechceš vedieť, čo de...“

Žena v brusnicových nohaviciach prišla ku mne so sedacím vakom v ruke a s meravým úsmevom. Poklopkala si po hodinkách, aby som sa ponáhľala.

„Musím ísť...“

Práve som chcela stisnúť červené tlačidlo a ukončiť hovor, keď povedal: „Deti sa majú dobre, ďakujem za opýtanie.“ A zložil.

Dofrasa... som HROZNÁ ŽENA.

Zbožňujem ich. Samozrejme, že ICH zbožňujem. Hoci som ich vinou poriadne nespala od roku 2009, aspoň nie dlhšie ako do 5. 30.

Pridala som na zoznam totálnych debilov svoje meno, potom som pocítila silné nutkanie poškrabať sa na hlave. *Ak som od tej ženskej chytila vši, premýšľala som... hm, to musí byť karma.* Ale vtedy na mňa žena v nohaviciach vycerila veľké zuby a pokúsila sa zdvihnúť obočie, akoby naznačovala: „Ideme?“ Potom ma odviedla s rukami za chrbtom von. A ide me na vec.

Asi by som mala poznamenať, že panelová diskusia na tému endodontickej operácie je taká zábavná, ako sa zdá.

Po jej skončení nie je jasné, komu sa viac uľavilo – či poslucháčom, alebo prednášateľom.

„Milé...“ Žena v brusnicových nohaviciach je teraz napätá a pokúša sa zachrániť slávneho dentálneho hygienika pred editorom *Dentistry Magazine*, pritom sa usiluje chodiť tak, aby nepraskla na dvoje. „Dáme si obed?“

Ukázala na niekoľko mís s úhladne rozloženými zákuskami a so sendvičmi. Mierne sa potila. V zákulisí bolo dusno, a hoci tam neboli okná, poletovalo tam desivo veľa múch,